

Arrest

nr. 253 368 van 22 april 2021
in de zaak X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 november 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Na asielprocedures, aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen die telkens op niets zijn uitgedraaid, dienden verzoekers op 12 april 2019 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 november 2020 verklaarde de verwerende partij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“G., Rem.(...)

Geboren te Janjevo XXK op 04.10.1958

G., Ref (...)

Geboren op 09.04.1958

Nationaliteit: Kosovo

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van mijnheer blijkt dat hij op 24.01.2005 voor de eerste keer naar België kwam. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.04.2007 met een beslissing niet erkend door de Vaste beroepscommissie. De duur van de asielprocedure – namelijk twee jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkene koos ervoor geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.07.2007 en verbleef illegaal in België tot op hij 22.10.2008 door onze diensten werd gerepatriëerd naar Pristina.

Op datum van 19.08.2009 dient betrokkene een aanvraag 9ter in en verblijft hij dus opnieuw in België. Mevrouw had op 20.11.2009 een visumaanvraag kort verblijf ingediend die werd goedgekeurd. Mevrouw diende op 29.09.2010 een aanvraag 9ter in. Deze aanvragen werden samen ongegrond afgesloten op 14.05.2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 20.06.2012. Betrokkenen dienden nog twee aanvragen 9ter die beiden negatief werden afgesloten. Op 14.03.2013 dienden betrokkenen een aanvraag 9bis in die negatief werd afgesloten op 17.10.2013 en door betrokkenen betekend werd op 11.12.2013.

Betrokkenen dienen op 21.02.2014 beroep in tegen deze beslissing dat wordt verworpen op 29.07.2014.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Het feit dat de oom en twee neven van mijnheer in België verblijven en over de Belgische nationaliteit beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. Verder stellen we vast dat betrokkene de familieband niet bewijst. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfs-

kaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Betrokkenen halen aan dat mijnheer niet in Kosovo kon blijven omwille van zijn medische problematiek. Echter, bij huidige aanvraag 9bis leggen betrokkenen geen enkel medisch stuk voor. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zijn aanvraag 9ter ingediend op 19.08.2009 ongegrond werd afgesloten. De medische problematiek van betrokkenen werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Twee latere aanvragen 9ter werd onontvankelijk afgesloten, de laatste op 21.01.2013. Na deze datum werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het dossier van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zouden zijn met gerecht of politie, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij hier bijna tien en negen jaar ononderbroken zouden verblijven, dat zij door hun langdurig verblijf reeds een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands verworven zouden hebben, dat zij hier volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij contacten ontwikkeld zouden hebben met werkgevers waardoor zij onmiddellijk in dienstverband aan de slag zouden kunnen, dat mijnheer hier reeds een arbeidsverleden zou hebben, dat zij bereid zouden zijn aanvullende stukken voor te leggen inzake hun duurzame lokale verankering, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals hun huurovereenkomst, een nutsfactuur, een bewijs van betaling huishuur, een loonfiche van mijnheer, een individuele rekening van mijnheer, verschillende loonfiches 281.10 van 2007, een attest inzake vakantiegeld, een fiche 281.14 van 2007, de arbeidskaart van mijnheer en hun beider medische identificatiepassen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Eveneens op 26 november 2020 trof de verwerende partij ten aanzien van verzoekers twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing en luiden op identieke wijze als volgt:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Er worden immers geen middelen tegen ontwikkeld. Waar verzoekers in fine van hun verzoekschrift stellen dat de nietigheid van de eerste bestreden beslissing leidt tot de nietigheid van de tweede en derde bestreden beslissing, daar deze een gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing, kunnen zij hierin niet worden bijgetreden. De bevelen om het grondgebied te verlaten bevatten duidelijk eigen juridische en feitelijke overwegingen en verwijzen dus niet slechts naar de eerste bestreden beslissing. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de rechtsgeldigheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat

verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Hoe dan ook blijkt uit het onderstaande dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich niet opdringt.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpen verzoekers op:

“schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;”

Zij betogen als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van respectievelijk méér dan 11 jaar én 10 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Kosovo - waarmee zij quasi geen enkele band meer hebben en zij een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn, hier concrete en onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheden hebben en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers naar Kosovo niet mogelijk is omdat zij niet over de juiste reisdocumenten om toegang te krijgen tot dit land, waar zij overigens niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun land van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien;

dat uit het bovenstaande volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst, dewelke er trouwens niet is want het is de Belgische ambassade in SOFIA (Bulgarije) dewelke bevoegd is voor Kosovo; dat dit de praktische onmogelijkheid voor verzoekers ten overvloede aantoont aangezien zij als Kosovaarse staatsburgers niet automatisch gerechtigd zijn om naar Bulgarije te gaan;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 25.11.20 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13, dewelke dd. 18.12.20 werden betekend, dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;”

3.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop het gelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in deze beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoekers er niet in zijn geslaagd om buitengewone omstandigheden aan te tonen die hen verhinderen tijdelijk terug te keren naar hun land van oorsprong of plaats van oponthoud in het buitenland om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. De verwerende partij geeft hierbij concreet aan waarom de door verzoekers aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden.

3.5. Verzoekers tonen niet aan dat de motieven hen niet in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekers kennis hebben van de motieven van de eerste bestreden beslissing, aangezien zij ze bekritisseren.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

3.6. De inhoudelijke kritiek die verzoekers op de motieven uiten, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.7. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

3.8. Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

3.9. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

3.10. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.11. In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond. De Raad wijst erop dat de verwerende partij bij het beoordelen of de aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

3.12. Verzoekers zetten hun langdurig verblijf in België en hun duurzame verankering alhier in de verf, alsook hun tewerkstellingsmogelijkheden maar hiermee kunnen zij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar deze stelt:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij hier bijna tien en negen jaar ononderbroken zouden verblijven, dat zij door hun langdurig verblijf reeds een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands verworven zouden hebben, dat zij hier volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij contacten ontwikkeld zouden hebben met werkgevers waardoor zij onmiddellijk in dienstverband aan de slag zouden kunnen, dat mijnheer hier reeds een arbeidsverleden zou hebben, dat zij bereid zouden zijn aanvullende stukken voor te leggen inzake hun duurzame lokale verankering, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals hun huurovereenkomst, een nutsfactuur, een bewijs van betaling huishuur, een loonfiche van mijnheer, een individuele rekening van mijnheer, verschillende loonfiches 281.10 van 2007, een attest inzake vakantiegeld, een fiche 281.14 van 2007, de arbeidskaart van mijnheer en hun beider medische identificatiepassen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

3.13. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de fase van de ontvankelijkheid thuishoren. Zo oordeelde de Raad van zijn State in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verzoekers tonen niet aan waarom er in hun geval in andersluidende zin zou moeten worden geoordeeld

3.14. Verzoekers wijzen erop dat zij ten aanzien van hun land van herkomst *“ontworteld”* zijn, dat ze er niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben, dat een terugkeer naar Kosovo niet mogelijk is omdat ze niet over de juiste reisdocumenten beschikken om toegang te krijgen tot dit land, dat zij zich dienen te richten tot de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije omdat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Kosovo en dat het voorwerp van hun aanvraag zal worden teniet gedaan wanneer ze terugkeren aangezien zij door te wachten op een beslissing die *“minstens maanden in beslag kan nemen”*, *“de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien”*.

3.15. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekers voormelde argumentatie niet hebben ontwikkeld in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf die zich bevindt in het administratief dossier. Verzoekers halen deze argumentatie derhalve voor het eerst aan in hun verzoekschrift. Verwerende partij kan niet worden verweten kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te hebben gehandeld op grond van elementen waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat ze de eerste bestreden beslissing trof. De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat het hem als annulatie-

rechter niet toekomt om verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging zelf te gaan beoordelen op grond van de in het verzoekschrift ontwikkelde buitengewone omstandigheden.

3.16. Verder blijkt dat verzoekers hun ongenoegen ventileren met betrekking tot de eerste bestreden beslissing door deze een *"totaal gebrek aan realiteitszin"* toe te dichten, maar dit kan deze beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.17. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de verwerende partij op incorrecte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door hen ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA